

tiger sig med disse Forhør, men Blod skal der jo altid komme, naar man slaar dem med Ris; det er ganske vist ikke, som naar man stikker en Gris, men Blod kommer der. Men jeg vil sige een Ting — det var altsaa Etatsraad Wassards Ord — at Folketinget er ikke en Forsamling, som kan dømme i saadanne Forhørsager. Den Art Forhørsakter kunne kun gaas igennem og forstaas af Dommere og Jurister, og det er min Opfattelse, at Mortensen gaar fuldstændig rensset ud af denne Affære.

Det er altsaa Næstformandens Opfattelse, og Justitiarius Ingerslev har den samme. Men det er ikke at undres over. De 5 Herrer, der sidde i Bestyrelsen for Flakkebjerg og Landerupgaard, ere Repræsentanter for „de øverste ti Tusinde“. Det Milieu, det Samfundslag, fra hvilket Drengene komme, er ikke repræsenteret i Bestyrelsen, og de Lag i Befolkningen, som grænse ned til dette Samfundslag, ere heller ikke repræsenterede. Der sidder i Bestyrelsen Repræsentanter for de øverste Lag i Befolkningen, Folk, som ikke have Kendskab til, og Forstaaelse af de Forhold, under hvilke de Børn vokse op, der komme paa Flakkebjerg. De Herrer Medlemmer af Bestyrelsen supplere sig selv ved Valg. Der er altid en Justitiarius, der er altid en Præst, altid et Par Etatsraader, altid nogle store Herrer. Det falder dem ikke ind at bede nogen som helst om at undersøge og kontrolere Forholdet dernede. Og jeg siger, at saa længe den Bestyrelse sidder, er der for os og for mit Parti, for mig ingen som helst Grund til at have Tillid til den Maade, hvorpaa Landerupgaard og Flakkebjerg ledes. Vore Opdragelsesanstalter herhjemme og navnlig de, der have med de vanskelige Børn at gøre, der komme fra fattige Hjem, hvor de gaa for Lud og koldt Vand, skulle staa under Befolkningens umiddelbare Kontrol. De skulle være ledede og kontrolerede af Mænd, som Befolkningen kan have absolut Tillid til.

Nu vil jeg for Resten gerne til det Spørgsmaal, der har været fremme om de vanskelige Drengene, sige et Par Ord. Jeg havde Lejlighed til i Gaar Aftes at tale med den Lærer, der har afgivet Vidneforklaring i Sagen, Lærer Dalsgaard-Hansen. Han kom til Flakkebjerg som en forholdsvis ung Mand, han havde gaaet paa Jælling Seminarium, og saa kom der Brev fra Flakkebjerg, om de ikke havde en ung Mand, der egnede sig til at komme der-

over. Saa sagde Forstanderen til ham: Tag De til Flakkebjerg! Og han tog dertil. Han fortæller, at han til at begynde med havde den Opfattelse, at det var vanskelige Drengene. Men han indrømmer, at det viste sig, at gennemgaaende vare de flinke og villige, men at der var adskillige vanskelige Børn imellem dem. Det er Lærer Dalsgaard-Hansens Opfattelse, efter at han er bleven KommuneLærer ude paa Frederiksberg, at Børnene derude ere at have med at gøre som Børnene paa Flakkebjerg. Og det Indtryk, man faar af en Gruppe Børn fra Flakkebjerg, er egentlig talt ganske anderledes gunstigt end det Indtryk, man faar af Forstanderen. Naturligvis beviser det ikke meget, hvordan Børnene se ud, men jeg staar her i Haanden med et Gruppebillede af en Samling Børn fra Flakkebjerg med en af deres Lærere i Midten. Det er Drengene, som de fleste Drengene ere, de komme jo fra fattige og forhutlede Hjem, men der er ingen Tvivl om, at de kunde udmærket være vænnede til Arbejde og til en god Optræden uden alle de Frygt, de have faaet.

Men jeg giver den højtærede Justitsminister Ret, og jeg vil gerne have Lejlighed til at sige det saa stærkt som muligt, naar han mener, at Ansvar for, at Forholdene have udviklet sig, som de have paa Flakkebjerg, falder ikke tilbage paa Mortensen alene. Jeg har for øvrigt allerede med mine Bemærkninger om Mortensen i Virkeligheden ført et indirekte Forsvar for, at han er optraadt, som han er. Ansvar falder tilbage paa mange forskellige Faktorer, paa Overbestyrelsen for Opdragelsesanstalterne og paa den lokale Presse, der ikke i Tide har kritiseret disse Forhold. Thi hvis det Jernregimente, som Møller i sin Tid førte paa Flakkebjerg, var blevet kritiseret i Pressen, vilde det Regimente, Mortensen har ført, være umuligt. Nej, Sagen er, at Forholdene have faaet Lov til at gaa deres Gang paa Flakkebjerg, uden at nogen har grebet ind. Men dernæst er der andre Faktorer, som have Skyld. Vi mangle her i Landet Kriminalasylter, Institutioner og Organer, hvor abnorme og defekte unge Personer kunne anbringes. Saadanne abnorme Personer ere blevne anbragte paa Flakkebjerg sammen med vel begavede Drengene, som ere skejdede ud i den ene eller den anden Retning. Hvis man fra Statsmyndighedernes Side skred til Oprettelse af Kriminalasylter og skabte Organer, hvor disse meget vanskelige Drengene, Børn og unge Per-